

srpen 2012 | č. 8

PATHFINDER

POD TRÚBOU ŠTRAMBERSKOU

JAK NA KLUKY

PATHFINDER

TROCHA HISTORIE NIKOHO NEZABIJE...

(pokračování – část druhá)

RÁDČOVSKÝ KURZ MSS

POD TRÚBOU ŠTRAMBERSKOU

Pod Trúbou zvanou Štramberská, v chatkové osadě Kateřina, se něco děje. Je tady slyšet dětské švitoření, přátelský křik a smích a je možné vidět spoustu pobíhajících dětí, sem tam i nějakého toho dospělého. Snažíte se uhodnout, oč tady běží? Napovím vám. Sjely se sem děti, pathfindeři, z celé Moravy, aby zde prožily další ročník akce zvaná „Helfštýn“, která svou tradicí již překročila čtvrt století.

A jako každý rok i tento se začínalo v pátek odpoledne příjezdem, registrací a nadšeným vítáním kamarádů, kteří se znají a již delší dobu se neviděli, a následně pak po západu sluníčka slavnostním zahájením soboty a vztyčením pathfinderské vlajky.

Celým víkendem, od začátku až do konce, se prolínalo téma letošní akce „Zachraň život...“ a program byl opravdu pestrý a bohatý. V sobotu dopoledne, kdy bylo sluníčko schováno pod mrakem, se děti zdržovaly v osadě, a to z několika důvodů. Jednak proto, že pro ně byla připravená dětská sobotní pobožnost, a také proto, že neměly být dopoledne jen pasivními posluchači, ale měly se aktivně zapojit do hry s malými hracími postavkami zvanými Igráčci. A tak si děti vylosovaly biblické téma, kde hlavním hrdinou byl zachránce nebo zachráněný, a postavičky naaranžovaly tak, aby vytvořily příběh, který

vybraní fotografové z řad dospělých nafotili a děti jej pak předvedly. Hra měla velký úspěch a vznikly tak neuvěřitelné dětské výtvary „igráčkovské“ scenerie a nádherné fotografie.

Schované sluníčko na nás před polednem pustilo vydatný déšť a zdálo se, že odpolední sobotní soutěž bude v rytmu dešťových kapek. Ale opak byl pravdou. Po výborném obědě a po dešti se první skupinky dětí vydaly s mapou v ruce na sobotní soutěžení, které je provedlo příběhem záchrany Noema a jeho rodiny.

Ty děti, které zůstaly v osadě a čekaly na svůj čas startu, mohly obdivovat krásu kamínků, polodrahokamů a drahokamů, ke kterým podal odborný výklad jejich nadšený sběratel, který byl na akci pozván. A návštěv v osadě bylo víc. Přijeli také kamarádi Daniel Dobeš a David Čančík z Prahy a oba hosté také svým příspěvkem obohatili náš program. Po ukončení soboty byly vyhodnoceny dopolední i odpolední soutěže.

V neděli se nám sluníčko za naší trpělivost odměnilo překrásným svitem a děti čekalo velké překvapení – další návštěva. Přijela sanitka plná záchranářů. Ti se dětem věnovali celé dopoledne v rámci nedělní soutěže. Na různých stanovištích při plnění náročných i méně náročných disciplín se tak děti mohly leccemu přiučit a ledacos zajímavého vidět.

Po dobrém nedělním obědě následovalo rozloučení, stažení vlajky a velký pokřik – třikrát „ahoj“. Chatková osada Kateřina začala pomalu utichat, až bylo pod Trúbou zvanou Štramberská zase úplně ticho.

(pokračování článku na str. 3)

ÚVODNÍK

Milí kamarádi, kamarádky a přátelé pathfinderů,

v tomto čísle přílohy vám, kromě jiného, nabízíme pokračování v tématu „TROCHA HISTORIE NIKOHO NEZABIJE...“, a to pohledem na novou etapu historie Pathfindingu v České republice v „polistopadovém údobí“.

Ne bez zajímavosti pro vás určitě bude i netradiční pohled na rozdíly mezi kluky a holkami, který vám v prvním pokračování nabídnu z dívčího úhlu pohledu, tak jak ho ve své knize s názvem „Jak na kluky“ zpracovala Dorota Próchniewiczová.

Mám totiž za to, že vědět něco víc v této oblasti přináší pochopení, díky kterému se ve vzájemných vztazích můžeme vyhnout celé řadě zklamání ze svého očekávání, a také nejedno životní „moudro“ důležité pro vzájemné dorozumívání mezi chlapci a děvčaty.

Díky obrazové dokumentaci si připomeneme tradiční setkání na posledním „HELFŠTÝNĚ“ a znovu prostřednictvím komiksu nahlédneme do života oddílu Daleká cesta.

Doufám, že se vám nové číslo Přílohy Pathfinder bude líbit, a připomínám svou prosbu – napište mi, co byste v budoucnu rádi v příloze našli. Pošlete mi také na e-mailovou adresu: „pathfinder@pathfinder.cz“ zprávy s fotkami o tom, co pěkného jste zažili vy. Rádi to uveřejníme v některém z dalších čísel.

(pokračování článku Pod Trúbou Štramberskou)

Byla to moc vydařená víkendová akce. Nechybělo při ní vůbec, ale vůbec nic. Bylo dobré jídlo, zazpívali jsme si za doprovodu vojkovických hudebníků, byl táborák, byla noční bojovka, dobrá nálada i dost volného času a pohoda.

A tak to má být. Děti odjízděly do svých domovů nadšené a organizátoři mohli být spokojeni. Jim a také těm, kteří se na vydařeně akci jakkoli podíleli, patří velký dík za to, jak letošní akce hladce klapala a že se jim vše povedlo opravdu na jedničku. Také děkuji vedoucím, kteří přijeli s dětmi jako doprovod, za jejich ochotu a nadšení s dětmi pracovat.

Na jednu věc vzpomínám s letmým úsměvem. Na začátku akce totiž organizátoři navrhli, aby se akce „Helfštýn“ přejmenovala a měla v budoucnu jiný název. Děti měly dát návrhy na její nové jméno. A daly... Ale žádný nový název nebyl tak skvělý jako ten dosavadní.

A tak sláva, „HELFŠTÝN“ nám zůstane! Velkou radost měli malí a přiznávám, že i my velcí!

PATHFINDER

TROCHA HISTORIE NIKOHO

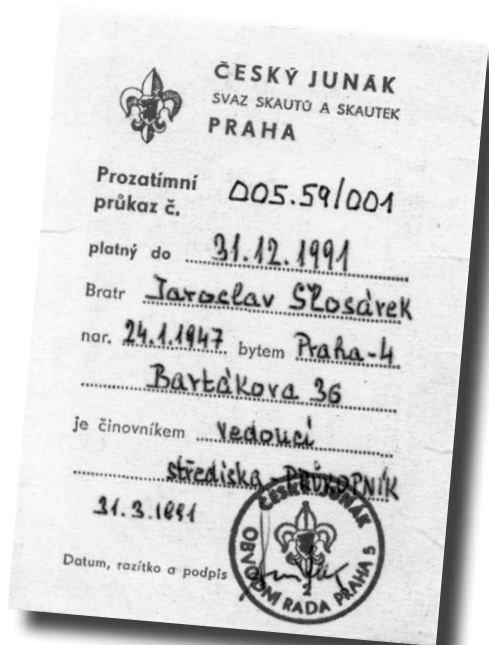
NEZABIJE... (pokračování – část druhá)

V letech tzv. „normalizace“ (1969–1989), kdy na dalších 20 let zamrzla tak slibně se rozvíjející obroda politické svobody v naší zemi, jsme museli práci s dětmi ve Stezce písmáků přesunout do částečné ilegality. Schůzky, výpravy i tábory se konaly, ale jako „rodinné“ akce anebo pod hlavičkou státem povolených organizací, jak jsem již zmínil v první části vzpomínek.

Dveře nové příležitosti nám dokořán otevřela sametová revoluce v listopadu roku 1989, kdy se politika našeho státu během několika týdnů od základů proměnila. Základní socialistická premise „co není povoleno, je zakázáno“ byla náhle obrácena naruby: „co není výslovně zakázáno, je povoleno“. A tak mohla církev, takřka po 40 letech omezování a zasahování komunistických politiků, začít bez zábran práci s dětmi znovu rozvíjet.

Je pravda, že se časem i tato náhlá změna ukázala být problematickou, neboť díky překotně nastolené absolutní svobodě se do života naší společnosti, vedle dobrých věcí, nekontrolovaně nahrnula i spousta morálního svinstva... Ale to jsme tehdy ještě nevnímali a všichni jsme se jen radovali z nově nabyté svobody. Nám, kteří jsme v církvi s dětmi a mládeží pracovali, nastaly nové, „zlaté“ časy. Už nám nehrozila žádná perzekuce ze strany nepřátelské státní správy a biblické ideály jsme mohli dětem

opět zprostředkovávat cestou, kterou začal v sedmdesátých letech 20. století prošlapávat bratr Oháňka – alias Šedý Bobr.

Vzhledem k tomu, že program naší Stezky písmáků se z velké části kryl s programem skautským, navázali jsme v roce 1990 oficiální kontakty s nově se formující organizací Skaut – Junák a pustili se do aktivní spolupráce...

Na mnoha místech se fungující skupiny „Stezky“, nebo i ty nově vznikající, staly součástí

tamějších skautských středisek. V Praze, Ostravě, Frýdku-Místku, Znojmě i na dalších místech byla vytvořena naše, adventistická skautská střediska, která byla součástí skautské organizace v ČSR. Adventistické skautské oddíly vedené dospělými členy církve byly otevřené i pro děti z neadventistických rodin a oddílový program postavený na živé víře ve Stvořitele a důvěře Božímu slovu budoval v dětech základy pro jejich další křesťanský život.

Jako církev adventistů jsme měli v osobě bratra Jaroslava Šlosárka – Jerryho – oficiální zastoupení v republikové Duchovní radě Junáka a spolupodíleli jsme se aktivně na přípravě duchovního vzdělávacího programu pro děti v této organizaci. Z naší iniciativy tehdy vzešla dodnes fungující soutěž dětí ve znalosti Bible nesoucí název „Stezka písmáků“, jež každoročně odměňuje účastníky odznakem, který před lety pro Stezku písmáků navrhl bratr „Sedý Bobr“.

Přes velmi dobrou spolupráci a maximální vstřícnost vedení skautské organizace vůči naší církvi a jejím specifickým vyvstaly i některé komplikace, které způsobily, že jsme své rozhodnutí o propojení Stezky písmáků se skautskou organizací přehodnotili a nakonec i změnili.

Být skautským vůdcem totiž vyžaduje absolvování dvoustupňového vůdcovského kurzu a složení dosti náročné vůdcovské zkoušky. Jen takoví totiž v junácké organizaci získají licenci k vedení skautského oddílu. Ne všichni bratři a sestry pověření v našich sborech vedením dětí byli ochotni tyto dosti náročné kurzy a zkoušky absolvovat. Některé odrazovala obava z velké náročnosti na přípravu, u jiných to byl problém času, který si účast na takových kurzech vyžadovala. Navíc na některých místech spolupráci se skautskou organizací komplikovala skutečnost, že se tam mnohé skautské aktivity a pracovní schůzky konaly v sobotu, kdy jsme se jich nemohli účastnit.

Dohodli jsme se proto ve vedení Církve adventistů sedmého dne na vytvoření vlastní,

adventistické dětské organizace, nezávislé na jiných organizačních strukturách. Její program jsme koncipovali tak, aby do něj mohly být zapojeny i děti, které nejsou z nábožensky orientovaných rodin, a nenásilnou formou by tak mohly být seznamovány i s Bibli, Bohem Stvořitelem a naším Spasitelem, Pánem Ježíšem.

Tento záměr jsme začali úspěšně realizovat v roce 1994. Ale o tom se dočtete až v příštím pokračování...

Jerry

JAK NA KLUKY

Spolužáci, bratři, mladíci. Prostě kluci. Žijí tu s námi, ale zdá se, jako by byli zástupci úplně jiného živočišného druhu. Nikoho tedy nepřekvapí, že se s nimi často jen stěží dohodneme. Někdy si dokonce říkáme, jak se jen mohou oni domluvit mezi sebou...

Chovají se podivně a svým jednáním v nás často vyvolávají úzkost. Dělalí hloupé vtípky nebo se tváří povýšeně, jako by snědli všechnu moudrost světa. Mazánci, nebo vládci světa? Jak je stvořila příroda? Od holek se liší jako slon od mravence. Jistě, mají dvě oči a uši – tak jako my. Ale těžko byste hledali další podobnosti.

Na svět se dívají úplně jinak než my. Je pro ně důležité soutěžit a poměřovat se s ostatními. Rádi si dokazují, jak jsou dobří, a rádi to dávají na odiv. V žádné jejich partičce nesmí chybět „kápo“. Tím by chtěli být samozřejmě všichni, takže se snaží být ze všech nejlepší. Dívčák je naopak mnohem bližší spolupráce. Kluci se vždy pro něco pevně rozhodnou a pak si za tím jdou stůj co stůj. Někdy se tak moc soustředí na dosažení dokonalosti, že jim cokoli jiného dočista uniká. Dívky jsou mnohem pružnější. Jsou schopné své cíle přehodnotit, pokud si povšimnou něčeho důležitějšího. To je pro kluky takřka nemožné.

Kluci se rádi chlubí svými vědomostmi. Proto nám chtějí tak nadšeně vysvětlovat, jak funguje počítač nebo nějaký jiný přístroj. Často přitom zapomínají, že jejich znalosti nejsou to nejdůležitější pod sluncem.

Ach, kéž by občas dokázali ocenit také to, v čem jsou dobré dívky. To by bylo bezva!

Často se hádají na hřišti, metají po sobě urážkami a pak spolu jdou docela klidně do kina. Kření se na sebe, a přitom se nikdo nikomu neomluvil ani nic nevysvětloval.

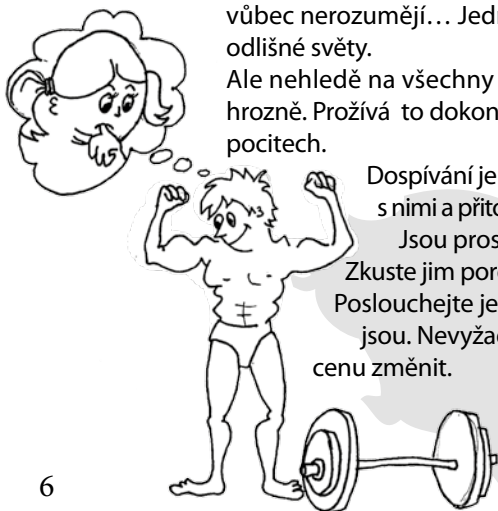
Pro kluky je kamarádství stejně důležité jako pro nás. Stejně jako my je kladou na první místo a své kamarádské vztahy moc potřebují. Prožívají je ale úplně jinak – například spolu soutěží. Rádi se mezi sebou sázejí a čelí různým výzvám.

Společně sledování zápasu jejich oblíbeného týmu je pro ně důkazem přátelství. Mnohem víc mluví o tom, co viděli nebo udělali, než o svých pocitech. Naším rozhovorům o módě a kráse vůbec nerozumějí... Jedna věc je nad slunce jasnější – dívky a kluci, to jsou dva odlišné světy.

Ale nehledě na všechny odlišnosti, když takového kluka zradí kamarád, cítí se hrozně. Prožívá to dokonce víc než my. Možná je to tím, že neumí mluvit o svých pocitech.

Dospívání je zvláštní období v životě člověka. Sledujete kluky, mluvíte s nimi a přitom si říkáte, že by bylo jednodušší pochopit mimozemšťana. Jsou prostě divní. Ale jisté je, že oni si totéž myslí o dívkách.

Zkuste jim porozumět a zároveň jim pomozte, aby porozuměli oni vám. Poslouchejte je srdcem, ne pouze ušima. Zkuste je přijmout takové, jací jsou. Nevyžadujte, aby se vám přizpůsobili. Nesnažte se je za každou cenu změnit.

Dorota Próchniewiczová

RÁDCEOVSKÝ KURZ MSS

V tomto roce započal na Moravě další běh Rádcovského kurzu pro všechny pathfindery, kteří se rozhodli stát se rádci, a být tak nápomocni svému oddílu. Během všech tří víkendů se rádci mohli dozvědět a otestovat své znalosti v poskytování první pomoci, tábornické dovednosti, práce s GPS, znalostí přírody a ve spoustě jiných činnostech.

Kromě získávání znalostí přišla na řadu na třetím setkání také kreativní dílna, kde byla možnost vyrobit si hakisákový míček nebo košíček. Při této činnosti prokázaly zvláště slečny velkou trpělivost, která naopak hochům chyběla. Na všechny tři víkendy byly připraveny bojovky a rádcové zase měli za úkol připravit si hry pro volné chvíle.

Další z úkolů, který rádcové dostali, bylo vytvořit určitý návrh jedné schůzky. Během všech setkání jsme byli občerstveni duchovním pokrmem, ale také tělesným, pro zahnání hladu. Na rádce teď čeká závěrečný týdenní Rádcovský kurz, kde si vyzkouší mnoho praktických věcí a zároveň složí závěrečné zkoušky. Chtěl bych touto cestou poděkovat všem vedoucím a pomocníkům vedoucích. Bez celého organizačního týmu by všechny tři víkendy a rádcovský tábor mohly těžko proběhnout. Zároveň bych chtěl popřát všem budoucím rádcům a vedoucím hodně trpělivosti a Božího vedení při práci s dětmi v oddílech.

Honzka a Berry

DALEKÁ CESTA 104 NA VÝPRAVĚ

JEDNOU V MĚSÍCI
PODNIKÁME
VÝPRAVU
DO PŘÍRODY
ANEBO SE
ÚČASTNÍME
NĚJAKÉ SPOLEČNÉ
VÍKENDOVÉ
PATHFINDERSKÉ
AKCE.

MÁM OBAVU,
ŽE JSEM DOMA
ZAPOMNĚL DOBRŮU
NALADU.

TO NEVA, JÁ TI
NĚJAKOU PŮJČIM...

JAK TO,
ŽE
NEMÁŠ
SVAČINU?

ZAMÁVEJME CIVILIZACI,
NEBOŤ JI CELÝ DEN NEUVIDÍME.

...A JDEME
NA TO.

MAMINKO,
SNAD TĚ
JEŠTĚ
UVIDÍM!

TO VIDÍME
SAMÍ, NEMUSÍŠ
NÁM TO ŘIKAT
DVAKRÁT.

TO
DRUHÉ
BYLA
OZVEŇNA, TY
BLÁHO...

KLUCI, MYSLÍTE,
ŽE ZAŽIJEME NĚJAKÉ
DOBRODRUŽSTVÍ?

S TOU SVAČOU
JSEM TO ASI
TROCHU PŘEHNAL.

PŘI CESTĚ K CÍLI NAŠI
VÝPRAVY JSME
NARAZILI NA
TAJEMNOU JESKYNI,
KTEROU JSME
NAZVALI
"DĚLŮV CHRÁN"
NEBOŤ NÁM HO
PŘIPOMÍNALA.
LOŠOVALI JSME,
KDO SE DO NI SPUSŤI
JAKO PRVNÍ...

TO JE DÍRA...
TO JE DÍRA...

DÁVEJ BACHA,
ABY TI TAM NĚCO
NESEŽRALO SVAČINU,
CO TI ČOUHÁ
Z KAPSY!

TO BYCH NEVĚŘIL,
KOLIK SE DO TĚ
DÍRY VEJDE LIDÍ.

TAK TOMU ŘÍKÁM
"OBJEV STOLETÍ"
TO JE PĚKNĚ HUSTÝ.

...KDYBYCH SE
NEVRÁTIL, TAK POZDRAVUJTE
MOJE BABIČKY... JO... A ŘÍZEK,
CO MÁM V BATOHU,
ODKAZUJI MĚŠOVI!

JERRY, BUDE
MĚ NA TĚ
FOTCE DOBRĚ VIDĚT?

JERRY, PODÍVEJ,
TADY VISÍ VEVERKA.

KONEČNĚ JSME
U CÍLE NAŠI VÝPRAVY.
JEŠTĚ FOTKU CELEHO MUŽSTVA,
AŽ MŮŽEME DODATEČNĚ ZJIŠTIT
ZTRÁTY VZNIKLE PŘI
DOBYVÁNÍ HRADU.

...ŽE HO MÁM
V BATOHU.

NÁK SE TU ZAČÍNÁ
BLÝSKAT NA ČASY, ASI
BYCH UŽ MĚL VSTÁVAT.

TOMĚ, COS
TO ŘIKAL O
TOM ŘÍZKU!